

blot „jeg“, jeg sagde, at vi alle maatte ile til for at holde det paa Benene, og jeg indrømmer, at jeg dér regnede det radikale Venstre med til dem, der i en saadan Situation, som Forholdene ere, maatte ile til og yde deres Hjælp, idet jeg nemlig var saa naiv at gaa ud fra, at det radikale Venstre endnu ikke er regeringsdygtigt. Efter Partiets egen Opfattelse maa det dog mulig være det, siden et Medlem af Partiet protesterer mod min Udtalelse. Jeg har da ogsaa senere regnet ud, at Partiet bestaar af 8 Medlemmer her i Tinget, 8 Gange saa mange, som min Valgruppe raader over, og det er jo nøjagtig det Antal, der skal til for at besætte Taburetterne. Ganske vist vilde Partiet samtidig være udryddet her i Salen, og dets Efterladenskaber vilde bestaa af de to Løsgængere, der i Øjeblikket tilhøre dets Valgruppe. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at min Valgruppes Rummelighed er saa stor, at jeg gerne skal tage mig af, hvad hans Parti saaledes efterlader i dette Tilfælde.

Det ærede Medlem talte kun om Rummelighed, han glemte, at jeg brugte et andet Udtryk i Forbindelse dermed, nemlig Ordet Storsyn. Dette Ord Storsyn forstaar jeg godt, at han lader ligge, thi naar man fra det radikale Venstre i Danmark driver en saa selvmorderisk Politik, at man i Stedet for fast og klart at staa paa sine egne radikale Ben allierer sig saaledes med Socialdemokratiet, som Tilfældet har været, og naar man paa Forsvarsspørgsmaalets Omraade krænker selve den demokratiske Ide, saa er man saaledes situeret, at det har sig saa som saa med Storsynet, selv om alt, som jeg paaviste, med Hensyn til Rummeligheden er i Orden. Resultatet deraf bliver meget let, at man ude i Befolkningen — jeg kender ogsaa, ligesom det ærede Medlem for Midelfart, lidt til, hvad der rører sig ude i Befolkningen — betragter de radikales Politik som en Slags Landsknægtpolitik, og af den Grund behøver jeg ikke, som det ærede Medlem gjorde overfor mig, at undersøge, hvor det ærede Medlem egentlig hører hjemme, eller hvor han rettelig bør høre hjemme, thi medens det ærede Medlem maaske overfor mig kunde anstille mange sublime Betragtninger over, hvor jeg hørte hjemme, er der slet ingen Tvivl om, hvor det ærede Medlem hører hjemme: Han befinder sig i Øjeblikket aldeles nøjagtig paa den Plads, der passer for ham.

Jeg vilde gerne gøre en Del Bemærkninger med Hensyn til et af de vigtige

Spørgsmaal, der ere berørte i denne Debat, nemlig selve Socialdemokratiets Stilling i dansk Politik. Jeg skal imidlertid af Hensyn til det almindelige Ønske om, at vi i Aften kunne blive færdige med denne Debat, indskrænke mig til det mindst mulige.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) kom i sin Omtale af Arbejdsforholdene og Arbejdskonflikterne her i Landet ind paa en lille Omtale af vor Presses Stilling i disse Spørgsmaal, og han skelnede her meget skarpt mellem „den øvrige Presse“ og Arbejderpressen, hvormed han antagelig mener den socialdemokratiske Presse, skønt Begreberne Arbejder og Socialdemokrat dog ikke dække hinanden. Han bemærkede, at Arbejderbladene ikke skrev saa meget om Lønbevægelsen, det var mest de andre Blade, som havde Interesse af at lave Uro for at mistænkeliggøre Arbejderne osv. Jeg skal hertil bemærke, at det ærede Medlem øjensynlig ikke har sat sig ind i, hvorledes disse Spørgsmaal behandles i den danske Presse, thi hvis han havde gjort det, vilde han have bemærket, at særlig den Del af Pressen, som ikke er den socialdemokratiske Presse, tager disse Spørgsmaal, som de ere, sagligt og fagligt, og behandler dem derefter, medens den socialdemokratiske Presse i disse Spørgsmaal ser noget helt andet. Jeg kunde komme ind paa en hel Dokumentation deraf, men jeg skal kun pege paa en enkelt Ting, som klarlægger Forholdet. I en Fællesartikel, som sendtes fra Hovedkvarteret til den socialdemokratiske Provinspresse, umiddelbart før de sidste Forhandlinger om Bygnings-smedkerkonflikten skulde finde Sted, hedder det, at Kampen mellem de to Faktorer — det vil sige Arbejderne og Arbejdsgiverne — er Tidens mest alvorlige Opgør, og det vil gaa Overklassen ilde, om man tror at kunne drive letsindig Haløj med *Klassekampen*. Det er den Maade, hvorpaa der fra den Side ses paa Lønbevægelsen.

Det, der her er Spørgsmaal om, er ikke, om disse Lønbevægelser behandles mere eller mindre indgaaende i den ene eller den anden Presse, men Spørgsmaalet er om Maaden, hvorpaa de behandles. Og den Maade, hvorpaa de behandles i den socialdemokratiske Presse, viser netop, hvad jeg forrige Gang, jeg havde Ordet, pegede paa, at her er et af Midlerne til altid at holde Urobacillen levende hos Socialdemokraterne. Jeg tror, at det ærede Medlem vilde gøre de faglige Arbejderkonflikter en Tjeneste ved at tage Ordet netop mod den Del af Pressen, der benyt-